

[Esther Malling Pedersen.]

rummer lovforslaget imidlertid som sagt også udgiftsmuligheder, som det ikke er let straks at overse. For det første er der jo de elastiske rådighedssummer, men der er også andre udgiftsbeløb. Jeg kunne f. eks. nævne bestemmelsen i § 65, stk. 9, hvor der står: „Staten yder den fornødne støtte til gennemførelse af uddannelse af ledere og medarbejdere til institutioner for børneforsorg“, og jeg vil egentlig være den højtærede socialminister taknemlig for en udtalelse om, hvordan denne bestemmelse skal forstås. Vi har som bekendt allerede et sådant uddannelsesarbejde for børneforsorgsarbejdere i gang på Hindholm højskole, hvor man siden 1934 har givet børnesagsarbejdere uddannelse, og jeg synes, det ville have interesse at blive klar over, om man vil benytte og udbygge det, som allerede er i gang. Man vil jo dog derigennem kunne danne sig en lille forestilling om, hvor dyr bestemmelsen i stk. 9 i § 65 kan blive.

Jeg vil dog gerne sige, at det ikke er den økonomiske side af sagen, der for mig står i første række; selvom vi altid må være forpligtet til at tænke på vort samfunds bæreevne, er gode kår for børneinstitutionerne dog i mine øjne noget så betydningsfuldt, at der her må vises den størst mulige forståelse. Men det, som jeg særlig har hæftet mig ved i dette forslag, er dets tendens til mere end før at lade staten gribe ind, til at udvide statens direkte indflydelse på det private initiativ, og jeg vil også gerne her nævne enkelte eksempler.

Efter forslaget må ingen institutioner for forebyggende børneforsorg, der ikke er anerkendt i henhold til forsorgsloven, mod betaling modtage 8 eller flere børn under 14 år fra mere end 3 familier i mindst 4 timer daglig, uden at socialministerens tilladelse hertil er indhentet, inden planerne for institutionens oprettelse bringes til udførelse. Hvis jeg har forstået dette rigtigt, vil det altså sige, at f. eks. en kvinde, der forstår sig på børn, holder af børn og har tid til sin rådighed, eventuelt også i sit hjem har plads, så at hun kan modtage dem, og som eventuelt kan hjælpe sine udearbejdende naboersker, ikke uden socialministerens tilladelse må samle 8 småbørn i sin stue og beskæftige dem, medens deres mødre er be-

skæftiget på anden måde. Hvis dette er rigtigt, vil jeg mene, at det dog vist er at gribe for stærkt ind. Det, man ønsker, er jo faktisk dette at det offentlige får adgang til at kontrollere institutioner for forebyggende børneforsorg, selvom de ikke søger anerkendelse og statstilskud. Jeg synes, at man her i nogen måde går ud over reglen, som plejer at være den, at når staten betaler, skal den også have myndighed og indflydelse. Her vil staten have myndighed og indflydelse, selvom den ikke betaler. Jeg kan ikke se rettere, end at det er at gå forældrene lidt for nær. Der vil utvivlsomt i det daglige, praktiske liv være tilfælde, hvor dette vil kunne virke meget uheldigt.

Hvad angår opdragelseshjem, som ejes af en anerkendt forening for børneforsorg, er der også enkelte punkter, jeg gerne vil drage frem, bl. a. med hensyn til bestyrelsesforholdene, som de omtales i kommissionens udkast til bekendtgørelse. Hidtil har det været sådan, at den forening, der ejer hjemmet, har kunnet udpege og indstille til socialministerens godkendelse medlemmer af tilsynsrådet med undtagelse af det medlem, der er beskikket efter indstilling af børneværnsudvalget. Men for det første vil man nu efter det nye forslag bestemme, hvor mange medlemmer et sådant tilsynsråd skal have. Det er dog et spørgsmål, om dette ikke kunne have uheldige virkninger. Man ved jo så udmærket fra mange af den slags institutioner, der påkalder både økonomisk offervilje og interesse i private kredse, at det ikke er uden betydning, at man har mange bestyrelsesmedlemmer, fordi hvert enkelt bestyrelsesmedlem uvilkårligt animeres til at tage sig stærkere af sagen, end han ville gøre, hvis han ikke sad i den pågældende bestyrelse, så der kan meget vel tænkes tilfælde, hvor det kan være af betydning, at bestyrelsen er større end de højst 5 medlemmer, her er tale om.

Endvidere er der det nye, at af disse 5 medlemmer skal fremtidig 1 medlem udpeges direkte af socialministeren. Dette sidste synes mig at være upåkrævet. Man kan ikke lade være at spørge sig selv, om ikke også det kan virke uheldigt i mange tilfælde, at et sådant medlem, kvalifikationer og alt øvrigt ufortalt, måske i nogen måde kunne komme til at virke som et fremmed element.